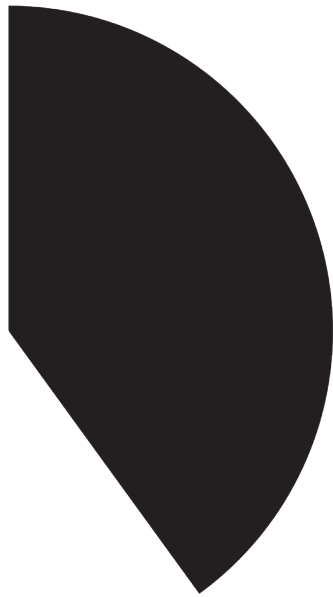

Skoputsaren

Novell

Simon K. Jensen

Skoputsaren

Det fanns en gång en skoputsare, och jag har sett honom i en dröm. Även om hans jobbeskrivning var relativt enkel krävde arbetet en del färdigheter som endast kan läras genom många års utövande av det han kallade *konsten att putsa skor*. Hans far hade också varit skoputsare och det var från honom han hade fått de grundläggande kunskaperna om olika skor, olika typer av kunder, de tysta, de pratsamma, de snobbiga, de vänliga, de stressade, de snåla, de givmilda, och så vidare.

Skoputsaren arbetade på den anrika och ganska berömda järnvägsstationen i området Sirkeci, Istanbul. Han var inte anställd av någon myndighet utan drev en egen liten affärsrörelse på området, ibland inomhus och ibland utomhus.

De flesta andra skoputsare var snabba och kunde hinna med många kunder under en timme. Men skoputsaren på tågstationen Sirkeci var långsam. Långsam och noggrann, vilket han var fullt medveten om. Kunderna uppskattade hans pedantiska tillvägagångssätt och betalade honom gärna en extra slant för ett väl utfört arbete.

Under årens lopp hade skoputsaren blivit något av en celebritet. Fina herrar åkte från andra sidan av Istanbul för att träffa honom. ”Varför köpa nya skor när jag har dig”, sade en av hans stamkunder.

En morgon hittade skoputsaren en lotteripjäs som någon stackare hade tappat. Men han blev glad och tyckte inte alls synd om pjäsens ursprungliga ägare. I hemlighet avskydde skoputsaren alla sina kunder.

Lotteriet gav honom högsta vinsten och på en dag förvandlades skoputsarens liv till lyx. Han köpte ett hus och en bil. Han köpte fina kläder. På kvällen gick han till en av stadens finaste restauranger. Han åt den bästa maten, rökte en cigarr och gav mycket dricks till de kypare som serverade honom. Hela tiden var han noga med att inte smutsa ner sina skinande sidenkläder.

Skoputsaren var mätt och belåten och därför satt han kvar och njöt restaurangens trevliga atmosfär. Han betraktade människorna som var där. Det här är ju storslaget, tänkte han medan han log och vinkade till folk omkring sig.

Plötsligt fick han syn på en grupp välklädda herrar som han kände igen. De satt vid det allra finaste bordet i hörnet med utsikt över stora torget och springbrunnen. Han reste sig lite yr och gick fram till gruppen. De tittade på honom, och han log mot dem. Sedan böjde han sig, lade sig på knä och pekade in under bordet. Herrarna ryckte till. Främlingen verkade vara på väg in under bordet. Men då stannade han sina rörelser och talade långsamt med en röst de kände igen.

– Det *där* kallar jag välputsade skor, mina herrar.

Detta är novell nummer **13** i serien *Tidsresor* som består av 20 korta prosastycken, skrivna i perioden 2018–2020. Eftersom flera av berättelserna utspelar sig i samma universum (eller nästan samma) kan texterna med fördel läsas i ordning.

Nästa novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Om_att_komma_for_sent.pdf

Seriens **första** novell: https://www.simonjensen.com/pdf/Ett_dygn_i_Zez.pdf

Översikt: https://www.simonjensen.com/texts/?genre=short_story

